

✘
POVESTEA LUI MINBAY SI A LUI JUZBAY 1960 .

✘
Erau odata doi tineri prieteni pe care ii chema Minbay si Juzbay. Cei doi au hotarat impreuna sa plece din satul lor, si sa-si afle norocul. Au incalcat asadar fiecare pe calul lui, si-au luat provizii pentru drum si au plecat in lumea larga.

✘
Cei doi au mers o buna bucata de drum, dar nu au intalnit in calea lor nicio asezare omeneneasca.

✘
Atunci, Minbay si Juzbay au hotarat sa faca un popas, si sa-si continue drumul a doua zi. Era pe inserat. Cei doi au lasat caii sa pasca in voia lor, iar ei s-au asezat sub un copac ramuros. Cum nimicul nu stia cat mai este de mers pana in cea mai apropiata localitate, Juzbay a venit cu ideea, de a nu se ospata deocamdata din merindele ce le aveau la ei, pentru a nu le ispavi prea repede. Minbay a gasit inteleptite cuvintele prietenului sau,...

✘
...iar cei doi prieteni au asteptat sa vina noaptea, si s-au culcat nemancati la umbra copacului ramuros.

✘
Insa cand Minbay dormea mai bine, Juzbay s-a trezit din somn, si luandu-i traista prietenului sau,...

✘
... a încălecat pe cal, si a pornit-o de unul singur mai departe. iar pe deasupra, a luat cu el si calul lui Minbay, pentru ca acesta sa nu-l poata ajunge nicicum din urma.

✘
Cand a doua zi dimineata, Minbay s-a trezit din somn, a vazut ca prietenul sau disparuse fara urma. La fel si traista cu merinde, precum si calul sau. Minbay l-a strigat pe Juzbay sa se intorca la el, cacii fara hrana va muri cu siguranta in aceasta pustietate, insa tovarasul sau era deja departe.

✘
Minbay a inteles ca Juzbay planuia ince de la inceput sa-l lase fara cal si merinde in mijlocul pustietatii, pentru ca el sa ajunga cu bine in cel mai apropiat oras. Caii urmau sa-i incalce pe rand in timpul drumului, pentru ca nu-i obsedea prea tare, iar hrana va avea cate cat pentru doi. Minbay a pornit asadar de undu siurcu inca o vazut cu ochii. A mers el ce-i drept, dar nu a zarit niciun vreo sezare omenescă - in departare se contura doar niste ruine parasite. Afara era o arsita cumplita, iar de desupra lui planul vulturii pustii. Minbay a inteles ca il paste primirea de la e servid drept haina mai tarziu, ca in aceste conditii putea muri orele de foame, sete sau

prea multa caldura.

Insa Minbay nu s-a descurajat, si a mers mai departe. A avut norocul sa intalneasca in calea sa un izvor, si astfel si-a potolit setea cea cumplită. Seara s-a lasat din nou, dar Minbay nu a intalnit in calea sa nicio asezare omeneneasca.

Tanarul a gasit insa o pechera sapata intr-un munte ce strajuia o prapastie adanca. Asa ca a hotarat sa poposeasca acolo peste noapte. A doua zi, Minbay urma sa-si continue drumul mai departe.

S-a lasat noaptea. Afara răsărise luna plină, iar totul în jur era lumini ca ziua. Minbay nu adormise încă, așa că a putut să vadă, cum spre peștera în care se adăpostise el, veneau trei animale sălbatice. Un tigru, un jaguar și un lup. Tanarul s-a gândit că i-a sosit ceasul, înșă sta nemiscat în locul unde își făcuse culcusul, căci asta era singura lui șansă de-a supraviețui.

Animalele s-au instalat la intrarea peșterii, fără a băni defel că acolo se afla și Minbay. După puțin timp, tigraul a vorbit cu glas omenesc: “Sunteți aici în plină noapte, doar noi trei, cei mai puternici stăpanii ai acestui ținut. E ceasul tainelor. Fiecare să spună un lucru pe care îl știe doar el, iar ceilalți să-i pastreze mai departe taina, după ce-o vor fi aflat-o.”

Lupul a rostit atunci primul: “Nu departe de aici se afla o herghelie de cai, pazită de trei barbati. În herghelie e o iapa, gata să fete un mânz. Înșă mânzul acela nu va fi unul obișnuit. De-ndată ce se va pune saua pe el, va deveni un armasar neînretcut în fugă, și-si va duce stăpanul oriunde i se va porunci.”

“Eu înșă planuiesc să mananc mânzul de cum s-o naste, urmând a dobândi o viteză nemaivăzută. Astfel, nici o pradă nu-mi va mai scăpa din gheare de acum înainte.”

După ce lupul își dezvăluise secretul, fu rândul jaguarului să vorbească despre taina lui: “Nu departe de aici, se afla un oras mare de tot. Conducătorul orasului, un om foarte bogat și puternic, arice o singură fată. Înșă din cînte știe ce prindă, fată aceea e fată cuprinsă de boala tristetii. De atunci nu ai mai zămbit ridicată, iar viața i-a parut searbada și fără rost. Conducătorul orasului a jurat să facă cercetii pentru a-i vindeca fată. Ea a făgăduit să o dea de soție, acela care o va izbăvi. Eu știu leacul pentru boala fetei. Nu trebuie decăt să culegi fructele unui smochin ce crește lângă pădurea ei, și să le lași la foc vreme de câteva ceasuri. După aceea, dacă fată va manca smochinele acelea, își va recăpa bună dispoziție.

✘
“Si eu stiu o taina”, spuse in cele din urma tigrul. “La foarte putina distanta de aici, se afla un sat parasit. La marginea satului, este un cort din nuiele, ce a aparut candva celui mai sarac om de acolo. Insa omul acela habar nu avea, ca daca ar fi sapat chiar sub locul din fata cortului sau, ar fi gasit acolo o comoara nepretuita, si astfel ar fi scapat de saracie pentru totdeauna”.

✘
Imediat dupa ce tigrul ispravi de rostit taina sa, cele trei animale se ridicara din locul unde staturera pana atunci, si plecara in treaba lor. Minbay le urmari cu privirea, pana ce animalele disparura dupa o cotitura a drumului. Tanarul se hotari sa puna la incercare ceea ce afisase in noaptea aceea, caci poate asa isi va gasi norocul.

✘
Minbay merse pana la marginea satului parasit, si vazu chiar la intrare cortul de nuiele despre care vorbea tigrul. Tanarul se apuca sa sape o groapa in fata cortului, si nu dupa mult timp, scoase ieleva o oala plina ochi cu bani de aur. Minbay era acum un om bogat, caci cei bani aceia i-ar fi putut cumpara orice i-ar fi trecut prin minte. Tanarul lua oala cu el, si porni mai departe pe drumul lui.

✘
Minbay merse ce merse, pana ce ajunse la herghelia de cai, pazita de cei trei barbati. Tanarul le dadu binete, si ii intreba daca nu cumva, o iapa din herghelie nascuse de curand un manz.

✘
Oamenii se minunara de faptul ca Minbay, pe care nu-l mai vazusera pana atunci, stia ce se intamplase in herghelia lor. Caci intr-adevar, chiar in dimineata aceea, una dintre iepe fatase un manz. Minbay le propuse oamenilor sa-i vanda lui manzul, caci le va oferi un pret bun.

✘
Cei trei se inviora, iar targul fu incheiat. Minbay lua manzul, iar cei trei barbati primira in schimb niste bani de aur.

✘
De-ndata ce Minbay puse saua pe manz, acesta se transforma intr-un cal nemai pomenit de frumos. Minbay mai stia insa ca armasarul era neintrecut in alergare, si ca-l va purta oricunde ar fi dorit. Doar acesta fusesera cuvintele lupului, iar tanarul se convinse pana atunci, ca animalele graiesc numai adevarul. Cei trei barbati se minunara si mai mult, socotindu-l pe Minbay un adevarat vrajitor.

✘
Minbay incaieca pe armasar, si-i porunc sa-i duc in orasul in care se afla conducatorul cel bogat si puternic, si fiica sa, rapusa de boala tristetii. Zis si facut. Intr-o clipa, armasarul il duse pe Minbay chiar la poarta cetatii. Acolo, Minbay

intalni un vestitor, care anunta pe toata lumea hotararea luata de conducatorul orasului. Si anume, ca o va da de sotie pe fiica sa, aceea care o va vindeca de boala tristeții.

Minbay ii spuse vestitorului ca el este un vraci vestit in tinutul din care venea, si ca poate sa o vindece pe fata conducatorului de boala tristeții. Minbay fu pôtfit de-ndata sa vina la palatul conducatorului.

Minbay ajunse degraba acolo, si ceru sa fie dus in camera in care se afla fata conducatorului. Aceasta era deosebit de frumoasa, insa cuprinsa de o tristete fara margini. Tata ei era acolo, si ii spuse lui Minbay ca toti cei care au incercat pana acum sa o vindece pe fiica lui, au dat gres. Se parea ca boala ei era fara leac.

Minbay se uita pe fereastra din camera fiicei conducatorului, si vazu afara smochinul de care pomenise jaguarul. El le spuse slujitorilor din incapere, sa culeaga cateva din fructele acelui pom, si sa le puna la foc vreme de cateva ceasuri. Dupa aceea, sa aduca smochinele fetei, iar dupa ce acesta le va fi mancat, se va vindeca pe data.

Zis si facut. Smochinele fura culese, si puse la foc. Cand timpul socotit trecu, ele fura aduse pe o tava in camera printesei. Aceasta le gusta si...

...se vindeca pe loc de boala tristetii. Fata era acum vesela si plina de viata, iar conducatorul orasului fu la randul sau fericit, caci vazuse minunea petrecandu-se sub ochii lui.

Asa dupa cum fagaduse mai inainte, conducatorul orasului i-o darui de sotie pe fiica sa lui Minbay.

Nunta se facu pe loc, si trebuie spus ca petrecerea a durat zile in sir.

In vremea asta, Juzbay, care ajunsese si el in orasul cu pricina, auzi de norocul ce daduse peste Minbay. Asa dupa cum ne-am dat seama, Juzbay era un om hain la suflet, si nu avea cum sa-l bucur e o asemenea veste.

Insa ticalosul de Juzbay isi facu socoteala, ca desi il tradase in trecut pe prietenul sau, acesta i-ar putea dezvalui taina prin care ajunse dintr-o data atat de puternic si bogat. Juzbay se duse la Minbay si cerandu-i iertarea acesta pentru purtarea sa de odinioara, il intreba cum de reusise sa ajunga peste noapte ginerele conducatorului acelei cetati.

✘
Minbay, care nu era deloc un om rau la suflet, ii ierta pe Juzbay, si ii vorbi despre lucrurile ce se petrecusera dupa ce il parasise in pustietatea aceea. Astfel, Juzbay afla de pesteri in care se stranseasca cele trei animale – tigrul, lupul si jaguarul. Ele cunosteau multe taine insenmate, caci numai cu ajutorul lor, Minbay ajunse puternic si bogat peste noapte.

✘
Cum afla de peștera de pe munte si de cele trei animale, Juzbay il parasii degrabă pe Minbay, si porni intr-acolo. Avea de gand sa stea si el la panda in ascunzisul peșterii, si sa afle alte taine ale celor trei animale.

✘
Juzbay ajunse in peștera tocmai la timp. Animalele nu se aflau acolo, iar luna plina răsărise pe cer. Juzbay se ascunse in locul in care stătuse mai mult Minbay, si incepu sa astepte.

✘
Așteptarea nu fu deloc lunga – cele trei animale sosira si se asezara la intrarea peșterii.

✘
Lupul fu cel dintai care grai: “Fratilor, nu stiu ce s-a intamplat, dar manzul acela care trebuia sa se nasca a disparut fara urma. Nu cumva unul dintre voi a folosit taina mea in interesul sau?”

✘
„Nu, niciunul dintre noi nu ar face acest lucru, doar suntem prieteni de atata timp”, fura cuvintele tigrlului. „De altfel, si comoara aceea ce stătea ingropata acolo unde v-am spus eu a fost luata de cineva.”

✘
“Si fata conducatorului, cea bolnava de tristețe s-a vindecat între timp”, spuse jaguarul. “E limpede că a fost cineva aici în peștera în timp ce noi vorbeam, și ne-a aflat toate tainele”, mai continua jaguarul.

✘
„Are dreptate, are dreptate”, ii tinura isonul tigrul si lupul. Lupul adu-meca aerul, si spuse ca simte in apropiere miros de om. Cele trei animale incepura sa caute prin toate colțisoarele peșterii, si...

✘
...dadura in cele din urma peste Juzbay, care nu mai putea de frica. “Tu ne-ai furat taiele”, spusera animalele, “asa ca pregateste-te sa mori!”.

✘
Animalele se repediza asupra lui Juzbay, insa acesta striga speriat: “Nu am fost eu, nu am fost eu! Minbay v-a furat tainele!”

✘
Insa animalele nu mai voiau sa stie de nimic. Ele il apucara din toate partile cu

coltii pe Juzbay, care isi dadu seama ca i se apropie sfarsitul.

Insa Juzbay facu un efort supraomenesc, si izbuti sa se smulga din coltii fiarelor. Apoi, o lua la fuga incotro vedea cu ochii. Animalele nu se grabira sa-l urmeze, caci stateau incotro alerga Juzbay.

Acesta se repise bezmetic chiar spre marginea prapastiei aflata la poalele muntelui, iar soarta-i era pecetluita. Juzbay se prabusi in gol, si astfel isi gasi sfarsitul. Animalele coborara apoi in prapastie, si devorara pana la ultimul oscior. Despre Minbay se mai stie ca a trait fericit alaturi de sotia sa, iar dupa moartea conducatorului cetatii, s-a suit pe tron in locul lui. Iar sub conducerea sa, cetatea a cunoscut o mare inflorire.

SFARSIT Редактор Л. ГУРЕВИЧ Художественный редактор А. МОРОЗОВ Д-52-60
Студия "Диафильм" Москва, Центр, Старосадский пер., д. № 7